

Май че не ми се вѣрваше, а че, да си кажемъ правдата, и обидно е: защо пакъ отстраняватъ човѣка, който образува младата българска въйска и даде блѣсково доказателство на това, че таа въйска притѣжава такива сѣщо за бѣ качества, каквито и русската и че въ боя съ неприятелята не пада по долу отъ нея.

15-ий ЯНУАРИЙ.

Вчера, по причина на болѣстѣта си, никѣдѣ не излязахъ изъ къщи. Днесъ ходихме съ графа Тизенгаузена да се расхождаме по Севлиевския пѣтъ. Околноститѣ очарователни; богатитѣ лозя и не градини вече, а цѣли горп съ плодни дървета, порстрѣли се и отъ двѣтѣ страни на пѣтя, отъ самия край на града. Азъ се страшно учудихъ отъ множеството главно кучета, които се скитаха около самия пѣтъ; тукъ пѣша човѣкъ, още ако е и вечерь, май че не ще му бѣде безопасно.

17-ий ЯНУАРИЙ.

Вчера обѣдвахъ у командира на 8 та дружина, капитана Илиина, и тамъ се простихъ съ господа офицеретѣ, тъй каго днесъ, велѣдствие оздравяването на полковника Кесякова, бѣхме назначиле да трѣгнемъ.

Капитанъ Илиинъ даде ни калаяската и конетѣ си до Елена. Всичкия пѣтъ се смѣта отъ 35—40 версти; нѣ да се пѣтува добръ, може само до селото Дебелецъ и то по Габровското шоссе; сетнѣ, трѣбва да завиешъ изведнѣжъ на лѣво и да вървишъ по неправиленъ пѣтъ 6—7 версти; отъ тука се наченва катеренето по рѣтоветѣ на Балкана, дѣто пѣтя отъ верста на верста става за кола сѣ по лошава и по лошава, до дѣто най послѣ къмъ мѣнастиря Св. Никола трѣбва едвамъ да карашъ. На три версти прѣдъ мѣнастиря Св. Никола, вижда се на едно отъ балканскитѣ бѣрда и другъ мѣнастирь Св. Илия. Тукъ пѣтя се увива по една канара, въ долината на която реве и шуми буйната планинска рѣчица. Мѣнастиря е расположенъ отъ дѣсно на пѣтя и е обиколень съ една камѣнна ограда. Нависналетѣ отъ всички страни планински бѣрда, покрити съ вѣковни букови дѣ